

[Jesper Simonsen.]

bare Handling, ikke gør ham straffri efter denne Bestemmelse. Jeg skal ikke bestride, at der kan tænkes at komme til at foreligge saadanne tvivlsomme Tilfælde, men almindeligt vil det jo ikke være, for en momentan Sindsforstyrrelse falder jo netop ikke ind under de opstillede Betingelser om, at det skal være en varig Tilstand hos Personen af en abnorm Karakter, som skal være Aarsagen til, at han ikke kan anses egnet til Paavirkning gennem Straf. Desuden er Forholdet det, at Spørgsmaalet om den momentane Sindsforvirrings Indflydelse ikke i og for sig behøver at hænge sammen med det, man i Juraen kalder Tilregnelighed, men snarere med Spørgsmaalet om Tilregnelse: om man kan sige, at Personens Forhold til den foreliggende Handling er af en saadan Beskaffenhed, at han bør gøres ansvarlig for Handlingen.

Dette Problem fremkommer ved enhver Domfældelse. Hvis en Person under den Vildfarelse kommer til at begaa en Handling, der ellers er strafbar, kan det jo gøre, at man ikke straffer ham for det. Selve Handlingen kan ikke tilregnes ham som strafbar, skønt Personen i øvrigt opfylder de almindelige Betingelser for at kunne straffes. Jeg peger blot paa, at det af Formanden for Udvalget rejste Problem efter mit Skøn i Almindelighed bør hænge sammen med Tilregnelsspørgsmaalet og ikke med Tilregnelighedsspørgsmaalet.

At den Formulering af § 16, som Flertallet har foreslaaet, skulde volde processuelle Vanskeligheder, er muligt, men jeg tror ikke, disse processuelle Vanskeligheder er større end, at de meget let vil kunne overvindes ved Ændringer i vor Retsplejelov. Vi ved jo alle, at vi staar overfor Ændringer i Retsplejeloven, og de Ændringsforslag, som skal behandles i denne Henseende, vil komme frem, førend denne Lov antagelig kommer til at træde ud i Livet, saaledes at man vil kunne afpasse de processuelle Regler efter den nye Straffelovs Affattelse.

Det forekommer mig ret indlysende, at det som Hovedregel maa være saadan, at de processuelle Love affattes efter de materielle Retsregler, at de opstilles ud fra en Vurdering af de praktiske og faktiske Forhold, som ligger til Grund for de materielle Reglers Affattelse og Indhold. Men skulde det findes praktisk at gøre enkelte formelle Ændringer i Straffeloven, som ikke vedrører dens materielle Indhold, med det for Øje at gøre Procesreglerne enklere og

nemmere anvendelige, er det et Spørgsmaal, som naturligvis, hvis saadanne processuelle Vanskeligheder skulde kunne paa-vises, kan forhandles.

Endnu skal jeg med Hensyn til den almindelige Del gøre en Bemærkning om Undsigelsesparagraffen. Den ærede Ordfører gjorde Rede for, ud fra hvilke Hensyn et Mindretal indenfor Udvalget har foreslaaet at optage i Straffelovforslaget en Bestemmelse, der svarer til den nugældende Straffelovs § 299 om Sikkerhedsforanstaltninger mod den, der truer paa en vis grov Maade andre Personer. Naar man ikke har optaget Undsigelsesparagraffen efter § 299 i Straffelovforslaget, og naar Flertallet ikke ønsker at gaa med til at indføje en saadan Paragraf i Forslaget, er Grunden ikke den, at man ikke mener, at Bestemmelser mod saadanne Personer, der fremsætter grove Trusler, skulde være paa-krævet; men vor Opfattelse er derimod den, at Straffelovforslaget indeholder Bestemmelser, som giver tilstrækkelig Beskyttelse og en bedre Beskyttelse, end Undsigelsesparagraffen hidtil har gjort, mod saadanne Personer.

Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen har allerede omtalt, at Lovforslagets § 258 for et Omraades Vedkommende giver en saadan Beskyttelse. Det bør endvidere fremhæves, at Lovforslagets § 264 fastsætter Straf og ogsaa en ret alvorlig Straf for Fremsættelse af Trusler. Endvidere foreskrives i § 263 Foranstaltninger mod de Personer, der forfølger andre med skriftlige Henvendelser eller paa anden tilsvarende generende Maade. Saadanne Personer kan faa et Polititilhold, og hvis de overtræder dette Polititilhold og ikke lader de Personer, de forfølger, i Fred efter at have faaet Tilholdet, kan de ogsaa straffes.

Gennem disse forskellige Bestemmelser, der nu anordner en Strafbehandling af den Slags Personer, som forfølger eller truer andre, har man i al Almindelighed tilstrækkeligt Værn mod Trusler. Efter min Opfattelse har man fuldstændig Værn mod Trusler derigennem, saa meget Værn, som man har Krav paa, og som er nødvendigt, for saa vidt som det drejer sig om normale Personer. Drejer det sig derimod om sindssyge Personer, kan der naturligvis komme til at foreligge Tilfælde, hvor de Strafbestemmelser, jeg har nævnt, ikke vil kunne anvendes, men kan de ikke det, ja, saa kan man i Henhold til de Regler, der gælder for sindssyge Personer, der er farlige, træffe meget vidtgaende Foranstalt-